

szerű lemondásokba torkolló életstílushoz, az ostobán, céltalanul szemérmes hallgatáshoz, aminek a szokását beoltottam Magdába is, holott spontánul megnyilvánuló vérmérsékletétől mi sem volt idegenebb, mint a lelki szegénységből származó érzelmi kicsinyeskedés. Ő az érzelmek zsenije volt, én érzelmeiben megnyomorodott valaki, aki alkalmat alkalom után szalaszt el, hogy visszaszerezze érzelmi egészségét.

Valószínűtlenül lassan eszméltem rá, milyen kincssel ajándékozott meg Magda személyében jó szerencsém.

Kívánhat-e valaki többet e földön, mint amit nekem Magda adott?

A kép, ami kialakul *bennem magamról*, egyre döbbenetesebb, s még nem értünk a végére.

